

תזונה

קונטרס שבועי בענייני נאולה ומשיח

כל יחודי נעשה בעל-הבית על פציאות העולם
כולו. ולכן, כאשר אומר "דאלף גלוח" - איז
תזכר ומיד באה הזגאלה האפיתית והשלימה.
דאר עסוד 11

ערב שבת קודש פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון
ה'י' תהא שנת סגולה

שיכ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ברכת שהחזינו בהדלקת נרות שבת וז"ט פלעם הראשונה

בקשר עם חג השבועות שיחול בשבוע הקרוב ועם הדלקת נרות ש"ק וז"ט,
מובא בזה צילום (מוקטן) נדיר ומיוחד מהגת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
על הערה 37 בשיחת יום א' פ' במדבר, כ"ה אייר ה'תש"ג –

(נדפס בספר השיחות תש"ג ח"ב ע' 481)

17 הדריס – גם בימי שחמישי ולכן, הוא נסך שיחולו להליך פעם האשונה

אשר
באור
התורה
השנייה
השנייה
השנייה

41) אצ"ס שבתו לזון לקיים ולברך על מצות עשה שחוקן נטמא (שריץ אורזו אורז ס"ג סי'א, ועי' שבתו בסיל בת שאל שחזרה שבת המליך (פירושן צו, סי'א).

להלן פיענוח המתי"ק (בא בהדגשה), יחד עם קטע מהשיחה השי"ך להערה:
כניסת השבת בכל בתי ישראל נעשית ע"י הדלקת נרות שבת, אשר, עם היות ש"אחד האנשים ואחד הנשים חייבים להיות בבתיהם נר דליק בשבת", הרי, "הנשים מזוהרות בו יותר מפני שמצויות בבית ועוסקות בצרכי הבית", וכנהוג בכל בתי ישראל שהדלקת נרות שבת נעשית ע"י הנשים, וכן הבנות, שבהגיען לכלל הגבה מדליקות בעצמן ומבכרות על נר שבת וז"ט 37 (כמדובר כמ"פ 38).

37) ובז"ט – גם ברכת שהחיינו, ולכן, רדאי ונכון שיתחילו להדליק פעם הראשונה **תיכף בחה"ש**, שאז יברכו שהחיינו גם על התחלת קיום מצות הדלקת נר יז"ט ושבת. **ומהדרות להתחיל בש"ק הקודמת – יקנו להן שמלה חדשה.**

3 דבר מלכות

בקשה נפשית: / משיחת ש"פ בחוקרתי ה'תשמ"ז

9 זמן הגאולה

לתבוע ביאת המשיח באופן של 'חוצפה' / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

תופעים בזרועי: "עיד מתי"... / פתגמים קצרים בענייני גאולה ומשיח

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח! – פרסום ראשון בלה"ק

אם היו הולכים לפי 'זוהר השבת' - גלות ה' נולד בין בני"ז / שיחה בענין שלמות העם

15 כת"י"ק – פרסום ראשון

ברכת שהחיינו בהדלקת נרות שבת וז"ט בפנים הא' / הגהת הרב על שיחת כ"ה אייר ה'תש"ג

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מסחה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"י"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חייילי בתי דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213 Kington Ave. #38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) **טלפון:**
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • **טלפקס:** 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_n@netvision.net.il • **אינטרנט:** http://www.moshach.net/blind

בקשה לפשיטה!

ביום הש"ק פ' במדבר, מביה"ח וער"ח סיני, בעלות המנחה – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מיישראל, אנשים נשים וטף, להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה • שבה ידברו דברי תורה בכלל, ובמיוחד – בענייני אהבת ישראל ואחדות ישראל • כולל – ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות • בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום • משיחת* ש"פ בחוקותי ה'תשמ"ז – מונה

א. . . בגמים אלו – הימים שלאחרי ל"ג בעומר, וככל שההולכים ומתקדמים יותר לזמן מתן תורתנו" – יש צורך להסיק ביתר שאת וביתר עוז בכל העניינים דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ב. ועוד ענין חכי עיקרי בה – בנוגע לדורנו זה, דוא דנקבתא דמשיחא, סוף זמן הגלות. ובהקדמת:

מענייני העיקריים של רשב"י (בעל החילולא דל"ג בעומר, ששילמונו בשבת זו) הוא – ספר הזוהר, ה'תיבוא דילך", אשר, "בהאי חגיגה דילך דאיתו ספר הזוהר . . . יפקון ב' מן גלותא ברחמיים", היינו, שענינו של רשב"י לפעול את גאולתם של כנא"א מיישראל וכלל ישראל, ביחד עם גאולת השכינה, כדברי

* מובה בהו בקשר עם פקיעות שי"א בסדר בשהו זו. תמ"ל
 (1) חז"ק ב' 1 – ב"ל"מ. תובא ונתבאר באהליק דסכ"ז.
 (2) מגילת כס, א.
 (3) יומא פ"ב, ד' וזוהר מניין נה. סיע"ב דאילן.
 (4) פשי"א שבת לא, א (ר"ה דעלך). והוא שמו"ר רפ"ז. חז"ב נה, ריש ע"ב ועוד.
 (5) אפילו במוז הגלות – "בכל מקום שגוי שכינה עמך".
 (6) ר"ג פת"א, א. והוא לקיטו ליי"א ועודת לזוהר שם (ס"ע שנה

אנו, מהינן ה' לודד את הכח לעשות זאת? – אלא שזה נבע מהעובדה שרות התגיייר בהיור כהלכה. לכן הוא ה' יכול לעשות את כל התלוי בו, לזרוק אבו קטנה וכו', ואת השאר הקב"ה כבר פעל.

ה. אך במה דברים אמורים, כאשר גלית נמצא בצד השני (של השונא), אבל אם היו מנביסים את ערפה לתוך בני ישראל, הרי גלית ה' גדל בין יהודים, ובהו היו מנביסים גייס חמשיי בין בני ישראל בלי ליעת מתי הוא יעשה צרות וכו', וא"כ הנכסתה של ערפה לעדת ישראל היתה מבאה סכנה חכי אוימה לכלל ישראל.

לכן, כאשר ערפה חזרה לגלילי בית אבי, אף אחד לא עשה כלום למונע אותה, ונעמי לא הכתה אותה וכו' וכו', היות ואם היו מנביסים אותה לעם ישראל זה לא ה' לטובתם, אע"פ שגנמי היא מלי נעימות וחסד, וא"כ היתה צריכה להביע נעימות וחסד ולהכניס את ערפה בין ב"י, אבל מזה למדים שאדבה: מצד הנעימות מופד צודי להיות חסד שלא לשכנע גוי להתגיייר, ואדבה.

ויתירה מזה: לכאורה, היות ואומרים ש'מכאן למדו רבותינו" את כל פרטי הדניים דגליות, הרי נעמי לא היתה אמורה לדעת את כל פרטי דניי הגליות, וא"כ היא היתה יכולה לנסות להכניסה לעם ישראל, ובפרט שאשה היא רכה בטבעה וחרי מדובר על כלתה שהם חיי יחד כעשר שנים ועברו יחד את כל הדברים, ככו יחד, התנשקו יחד, היו יחד חן בזמנים חטובים וחן בזמנים הרעים, אע"כ אומרים שבאם היא היתה מגיירת אותה בגלל גישה כזו חיל היתה זו צרה לכל העם היהודי.

ובליין הבא שיעיל א"י"א לתו השבועות, נביא את החוראה וההמשך משיחה זו – אל תחמיצו! תמילן. (תמוס חפשי משיחת יוס ב' דחה"ש ה'תשל"א - בלתי מונה)

יש לך שמחתה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"יחי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי
 וגם, והוא העיקר, עייז תקרב ותחיש את התגליתו של הרבי מר"י
 וזאת למודעי: ניתן להלק את הייחי המלך" כמשורה כשמחמת
 (כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית רחי אפשר להוסיף כותוב)

התקשר עכשיו: **778-6670** **718**
 כצ'רד"ב: **840-3153** **04**
 כצ'רד"ק: **840-3153** **04**

על כן, הן מותרות על כל הדברים הטובים שיש להן במואב, והן מוכנות ללך בחוסר-כל לארץ ישראל, אף שאז עדיין לא היתה "סוכנות" ולא חילוק דירות, אכילה ושתי' וכי'. וכפי שרואים מהסיפור במגילת רות גופא, שרות הוכרחה ללך וללקט שכחה ופאה, וללא זה לא הי' לה ולנעמי מה לאכול, ואעפ"כ הן הסכימו לסבל ("אויגעניסען ווערד"), העיקר ללכת לארץ הקודש ולהיות יהודים, בלי ויזה וללא קבלת פנים.

ואדרבה, הי' להן ההיפך מקבלת פנים, שהרי אמרו עלי' "הזאת נעמי", ואעפ"כ הן היו מוכנות לסבל את כל הזלזלים והבוזיונות העיקר להתגזיר משום שבשלילהן היו יהודים ועוד מילדי השופטים, שהו הי' יחוס גדול, ועל כן גם הן רצו להיות יהודיות.

ג. מספרת לנו מגילת רות, על שני אופנים בגישתן אז אל היהדות:

רות אמרה "באשר תלכי אלך באשר תלניי אליו וגו'", ורואים מה יצא ממנה אחר-כך – דוד המלך.

ואילו גישתה של ערפה היתה שונה, ועל כן רואים מה יצא ממנה – גלית הפלשתית.

ומבין, שבאם היו מקבלים את גזרה של ערפה כפי שהי' רצונה וללא שום תנאים, הי' יוצא ממנה מה שיצא אח"כ (גלית), ואזי הוא הי' מבין היהודים [. . .] שאז הי' הרבה יותר גורע.

ולכאורה, הרי חוק השבות עמד לצידה של ערפה והיא הסכימה להיות יהודי', ובלבד-זאת במל שלא קיבלה לעדת ישראל, יצא היתרון שגלית נולד בין הפלשתים, ובמלא כשהוא הגיע להלחם עם מערכות ה' ןללא רק עם מערכות ישראל, אזי בני ישראל ידעו שמדובר כאן בשונא שלהם, והוא לא שמר זאת בסוד אלא כולם ידעו שהוא פלשתית, ושאל הכריז אשר מי שילחם בגלית יקבל שכר וכו'.

משא"כ אם הי' מקבלים את ערפה, וגלית הי' מבין היהודים גופא, אזי אף אחד לא הי' יודע שהוא שונא, ולא הי' יודעים כיצד להשמר ממנו.

ד. והנה, בה מובן החילוק שאנו רואים כאן, אשר מרות יצא דוד ומערפה יצא גלית – דלכאן, מהו ההבדל ביניהם?

ופשוט הדבר: אצל רות הי' גיור כהלכה, ולכן היא אכן נקראת רות "שממנה יצא בן שרויה להקב"ה בשירים ותשבחות", משא"כ ערפה שרצתה להכנס לעם היהודי רק עם "פיסת נייר", אזי ממנה יצא גלית. ודוד שיצא מרות ניצח את גלית שיצא מערפה עם כמה אבנים קטנטנות בלבד.

ובזה גם מבינים את שו של דוד המלך.

דלכאן, הדבר דורש ביאור: מדוע הוא הי' זקוק אפי' לאבן קטנה, תלא הקב"ה עמו לצדיק, וא"כ הרי זה יפול הי' להיות למעלה מדרך הטבע לגמרי, ללא צורך אפי' בוריקת אבן קטנטנה?

אלא שהקב"ה רוצה שזה יהי' בדרך הטבע, ולכל-הפחות שרת'י' לזה אחיזה בטבע, ולאחרי שעושים אפי' אחיזה קטנה בדרך הטבע אזי הקב"ה עוזר.

מעלתה של התנועות – "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו" – כמשל האב הרוואה את "התנועות הטובה של בניו באהבה באחזה בשלום ובריעות, איש את רצון רעותו ימלא, וכל אחד דואג לטובת חבירו כלטובת עצמו כו', אזי האב נתמלא עונג ונח"ד מתחמת בניו ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו" (כאמור לעיל¹⁶ שעי"י "שבת אחים גם יחד" נמשכים כל עניני ברכה).

ד. אמנם, מכיון שבמי הספירה ישנם הגבלות בנוגע לעריכת עבודה של שמחה, ובה גופא ישנם חילוקי מנהגים בנוגע לזמן שלאחרי ל"ג בעומר כו"ז – יש לבחור בזמן המתאים **לכל הדעות**, כדי שראו"א משראל, מכל החוגים כו', איש איש ע"פ שיטת ומנהג אבותיו, יוכל להשתתף בהתנועות זז.

ולכן, הרי הזמן המתאים לכך הוא – יום השבת, אשר, לכל הדעות אין כל חשב ופקפק בדבר, שהי יום השבת אין "עצב עמה"¹⁸, ואדרבה – "ביום שמחתכם אל השבתות"¹⁹.

והדגשה יתירה בשבת הבעל"ט – שבת מברכים חודש סיון, "חודש השלשי",

13) לתורי מתפרש "יז"ל ליד מלכא משיחא – "כסא דדוד עלמא דארי מאתו ויעתוק מחזיקי וחד לזנא מחזיקי. שנאמר (תהלים ב' ה') כביש דולי, ודלי בגמטריא תפי הו"ה" (יומא פ"ג, 8) – כדוע (לק"י) שיה"ש ב' ד'. אמרי בינה שיער הקיש פיר' ואילן. ובמ"ט (ש"י) הומו **לפגמוות** הומו"ה "נכנס יין יצא סו"ה" (לרשב"א) ש"ת, ס"א, ע"א, ל"ט, א. (ועד"ה). עיניו והודיעו של דוד מלכא משיחא (תנבא) בארבה בשיתות אושפי"פ שנה זו).

14) דארי מתחזיקי קמ פס"ג ואילן.

15) קובץ פסכתים לחתלים (אותל יוסף יצחק – חוצת קה"ת – עמ' 199). אג"ק אומ"ד מהדור"י ח"ג ע' חניג' ומ"ח.

16) חתונותיו ותשמי' ח"ג ע' 361 ס"ב.

17) שילת אהר"י שם סתיצ' ס"א-י.

18) שיל"ג, כ"ב. ירושלמי ברכות פ"ב ס"ח"ה. חובא בתרי"ה מאן דאמר – מיליק גמ' ב.

19) ספרי בעקבותי, ג'.

(מאמר הזחר שאומרים ב"תיקון ליל שבעות") "חדי ר"ש ואמר . . . אנו רבוביבנותא תליא מילתא . . . אהבת' אהתם אמר ה" –

וכאשר אהבתו של הקב"ה לישראל היא **בהתגלות** – הרי בודאי ונדאי שמוציאים מהגלות ("ישב ה' אלקיך את שבותך" 8) תכף ומיד, "לא יעניכו אפילו כהרף עיני"⁹,

וכהרמוי שעי"י ההמשכה וההתגלות ד"אלופו של עולם" (אל"ף) ב"עולה", איז נעשה מ"עולה" – "גאולה"¹⁰.

ג. והנה, הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מתגלה ומתבטא – לכל לראש – כאשר רבים מישראל מתאספים יחד במקום אחד, "כאיש אחד בלב אחד"¹¹, ולא עוד, אלא שתכליתה ומטרתה של האסיפה היא – כדי ש"איש את רעהו יעזור"¹² להתעורר ולהתחזק בכל הפעולות הטובות, ובמיוחד – בכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת "לחיים" על חיי¹³ – דב המוסיקי עור יותר בתנועת הקרינה, "אדולה לגמה שמקרב"¹⁴.

וכדויע' פתגם אדמו"ר זקן אודות גודל (ואילן).

7) מלאכי א. א. ג.
 8) נצבים ל' ג.
 9) מלילתא ופשי"י. בא' יב. מאן מפילתא שם. מב. (10) דארי וקרי ספ"ג. לקיח' בעולותי ל' ג. ובג"מ.
 11) לתורי מריק הלשון "צאיש אחד (ואח"כ) בלב אחד" – שכלל לראש עירי לוינו אסיפת כולם במקום אחד, "צאיש אחד", גם כאשר נבא, לכאורה, שאין זו אלא פעולה חיצונית בעששת מבלי בלב – שרתי "תמלשת הוא העיקר".
 12) ובד"ע גם זה. שדאי שסור"ס יבוא הדוב גם ביש פנימי בלב – "בכל אחד", הכולל הידוי שאחרי הפעולות הנמשכים הכבדת (דארי הומו מנהג ס"ג), ובפרט ירו"ב המעשרת" (אבות פ"א מ"ט).
 פת"ח' לחרומים שם. ודארי אמר"ק ס"א"ל.
 12) ישילי מא' ג.

אם היוז חולקים לפי 'חוק השבות' - גלות הי' נולד בין בני ישראל!

בפרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"
א. לאחריה מריעיים אודות "מיתח יהודי".

ישנם כאלו המסתפקים אם בכלל חל על כל המדד "הוכח תוכיח", או אולי זה אכן הישא עבר הדת, ובפרט שזה בא יחד עם חוק השבות, ולכן - לדעתם - זהו ענין שצריך לדון בו, ובמילא, היות ר"ש מעתה בעי צילותא", צריכים קודם כל לברר את הענין איד שהוא ע"פ תורה, ואח"כ איד הענין הוא, להבדיל, אצל המינים, ולהביא איד שיהי' "ממוצעי" ועל-יד לבד את כל הענינים, ולהתבונן אולי ישנם דברים חשובים יותר לדון בהם, ולאחמ"כ כשכבר לא תהי' בריה, יערכו הצבעה וילכו "אחרי רבים להטות".

ובהצבעה זו יתחשבו בדעתו של המוצרי, הערבי והקומוניסטי, מיני או שמאולגי וכי', ובליהם אף יהיו כמה נשים וכי' וכי', ועוד טוענים שזוהי דמוקרטי' ע"פ תורה... שהרי ע"פ תורה צריך להיות "אחרי רבים להטות", איז יספור כמה ערבים אומרים כן, כמה נוצרים אומרים כן, כמה קומוניסטים אומרים כן וכמה יהודים אומרים כן.

אח"כ יקראו לבאי-התם ממקום פלוגי וישאלו לדעתם, ואולי אכן יוכלו להצליח לא לקלקל את המצב-הדת, ויהי' שלום, ובפרט שהרי זהו כל ענין התורה; איז ישנו שלום עם חותיקין ועם הנוצרים וכי' וכי'.

ומה שלשם כך יצטרכו לוותר על משחו - הרי כבר הי' לעולמים, כבר עשו זאת בעבר מס' פעמים "ובתלתא זמנין הוי חזקה", ועד כדי כך גדול תוקפו של החזקה עד שי"סוקלין וחרונין על החזקה" על אף שמדובר בדיני נפשות, ובפרט שבנדון-דין הרי זה קשור בפגיעה בכבוד של הוגי, א"כ יש להשתדל לשמור על כבודו, ומכל-שכן כשמדובר ביחודי, להבדיל.

ב. אך הקב"ה צוה שיכתבו את מוגלות חות ויקראו אותה בכל שנה ושנה, ויקחו ממנה את החוראה, וכדי ללמוד ממנה חוראה לא קונקים לראש כמו המה"ם ש"יף וכי', אלא החוראה היא פשוטה (ובפרט שענין זה נרשם בתנ"ך, שמהו מובן יותר לשיש ללמוד מכך את החוראה לימני אלה, כפי שהמ' אומרת במגילה "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"):

היי שני אחים שהתחתנו עם גויות, ואיזה גויות? - אומר המודש (רות רבה ב. ט) שהן היו הבנות (או הנכדות (ראה יפה ענף שים)) של עגלון מלך מואב, היחוס והמדולח הפי חשובים שישנם, ושני גויות אלו באו לחמותן ("צו זייער שוויגער") ואמרו, שללא הבט ע"כ שהן בנותי של עגלון מלך מואב, אעפ"כ הן יחדעות מארץ הקודש, וכיון שהן התחתנו עם יהודים [במלוא חל עליהן חוק השבות...]. ויש להן את הזכות לקבל חלק בארץ ישראל, ואשר

ובקיעיות שנה זו - ערב ר"ח סיון, ופרשת השביע - פ' במדבר:

א) שבת מברכים **(בציונו 20^ו ואסיפה)** "חודש השלישי": "חודש השלישי" - מורה על ענין השלום והאחיות, כידוע²¹ שהפעלה המיוחדת דמספר שלוש היא - חיבור והתכללות ב' ענינים שיכול להיות נגוד בניגום. וזה גם הקשר עם כללות הענין דמ"ת - "אוריאל תלמיא כו' ברחא תלתא"²² - שהרי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"²³. ולכן, **בשבת מברכים** חודש השלישי - שמתנו נמשכת ברכה לכל ימי "חודש השלישי" - מודגש ביותר ענין השלום והאחיות.

ב) ערב ר"ח "חודש השלישי": הענין דר"ח - התחלתו בערב ר"ח (יום השבת) לאחריו הצות, שלכן, אין אומרים "צדקת צדי" במנחת שבת²⁴, ולא עוד, אלא מכיון שלפעמים יכולים להתפלל "עריבת של מוצאי שבת בשבת"²⁵, שאז מתפללים ביום השבת תפלת ר"ח - "יעלה ויבוא כו' זכרוננו כו' וזכרו כל עמך בית ישראל". ונמצא, שביום השבת הגא, ערב ר"ח סיון, ישנו כבר הענין דר"ח סיון, שאז הי' ענין **האחיות** (ככתבה

למ"ת) **בפועל ממש** - "בחודש השלישי ג' ביום הזה (ר"ח²⁶) באו . . . ויחזק²⁷ שם ישראל"²⁸, כאיש אחד בלב אחד".

ג) פרשת השבע, פ' במדבר: התוכן דפ' במדבר ("לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"²⁹) הוא - מנין ב"י, היינו, השלמות דכל בני" באופן של **אחיות** ישראל - שהרי ה"מנין" הוא באופן של **אחיות** ישראל שבמנין **שיום**, הגדול שבמדולים אנו נחשב יותר מא', והקטן שבקטנים אנו נחשב פחות מאחד³⁰.

והמנין סיבתו **אהבת** ישראל (של הקב"ה - סיבת אהבת ישראל ול"ז - "אוהב מה שהאהב אוהב"³¹) - "מתוך **חיבתו** לפנינו מונה אותם כו"³².

ומזה מובן שיום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מברכים החדש וער"ח סיון, הוא הזמן הכי מתאים להדגשת **אחדתם** של ישראל.

ה. לאור כל האמור לעיל - באה התוצעה והבקשה דלקמן, **בקשה נפשית**:

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבר"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה³³ (שאי

במדבר **ישש בה מניין של ישראל** קודם שבולגות" ויח"י בחד"א מהר"ש"א מגלות שם: "פישת במדבר קודם יעשרת כו' כדי שישבו ישראל **למספם הנזכר בפשת מנחה**" (ראה לקו"ש ח"א ע' 18, וצ"ע).

30) ואת לקו"ש ח"ד ע' 1021 ואיקו"י, שהתנה דמנין ביי' פ' במדבר) "למנין" הוא זמנת המנחה דמנין הימים בספח"ע. וראה בהמורה³⁴ על פ' 16 סוסי"א שישב שבתו תמימות" דומה לז' הסוגים שבישראל.

31) "המנינים" ח"ד ע' מה' אלק מחזק"י מחזק"י ח"ג ע' תת"ה. 32) פשוט ח"א ע' במדבר.

33) קו"ש משייטיות דתפלת מנחה לגאולה - שבעלות המנחה לערב **אלוהי מנחה** (בבוכו נ' ב). מפני הגאולה וקבלת מנחת **שבת**, יעיר רצון" - שלמות המענוג דשבת (ר"מ דריו"ק) - מעין חזונת י"ום שפילו שבת ומנחה ליהי העולמים" (המשך תוס"ד ע' תקמב).

20) שלכן קצונו בורה זו בשבת דוקא (שבילי חלקים סק"ע).
21) ואת לקו"ש ח"א ע' 111 ואיקו"י, וצ"ע.
22) שבת פ"ה, א' וראה פ"ה ל"ג מאן שם.
23) רמב"ם הל' חנוכה בסופו: וראה לקו"ש ח"א ע' 349 ואיקו"י.
24) שו"ע אורח"י א"ח ה"ל שבת שו"ס רע"ב.
25) רמב"ם הל' תפילין פ"א ח"ג, ש"ע אורח"י שם סד"ג ס"ג.
26) שבת פ"ה ב. פשוט"י ע"ה.
27) יחיד - תיקן ליבא"י ל' רבים.
28) חזון נ"ו א"ב.

29) קו"ש ח"א ע' סתליח ס"ד, רמב"ם שם פ"ג ח"ג - ולא חודש שהימים הוא רק כדי להפסיק בין קולות שבתים (בבית) מגלות שם, מכיון שגם החנוכה של במדבר גופא מנין ב"ש" שידר "יעצרת", ובמשו"ן הלכות שם: "לעולם קורין פ' במדבר קודם שבולגות" ויח"י בחד"א מהר"ש"א מגלות שם: "פישת במדבר קודם יעשרת כו' כדי שישבו ישראל למספם הנזכר בפשת מנחה" (ראה לקו"ש ח"א ע' 18, וצ"ע).

30) ואת לקו"ש ח"ד ע' 1021 ואיקו"י, שהתנה דמנין ביי' פ' במדבר) "למנין" הוא זמנת המנחה דמנין הימים בספח"ע. וראה בהמורה³⁴ על פ' 16 סוסי"א שישב שבתו תמימות" דומה לז' הסוגים שבישראל.
31) "המנינים" ח"ד ע' מה' אלק מחזק"י מחזק"י ח"ג ע' תת"ה. 32) פשוט ח"א ע' במדבר.
33) קו"ש משייטיות דתפלת מנחה לגאולה - שבעלות המנחה לערב **אלוהי מנחה** (בבוכו נ' ב). מפני הגאולה וקבלת מנחת **שבת**, יעיר רצון" - שלמות המענוג דשבת (ר"מ דריו"ק) - מעין חזונת י"ום שפילו שבת ומנחה ליהי העולמים" (המשך תוס"ד ע' תקמב).

תובעים בזרוע: "עז מתלי"...

וכלנו יחדיו, בתוככי כלל ישראל, הולכים, מתוך ריקוד, לארצנו הקדושה, "ארץ אשר ג' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", אשר, לאחר ש"צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיאזן לבין האומות", הגיע כבר זמן הגאולה, "לכל כל הקיצין", ועד שתובעים ברוע ("חוקים מצדקה") "עד מתלי"... ואכן פועלים שהקב"ה מקבל את תביעתם, ומקפץ את כל בני מהגלות, "זאתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל", כאמור, כהרף עין, בשיערת חדא וברגעא חדא.

(משיחת ש"ב חג השבועות ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

בצדקה כז לא תפצים בני עז...

. . . צדקה – שעל ידה זוכים לצדקתו של הקב"ה בהבאת הגאולה, תמורת הענין ד"צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיאזן לבין האומות", שכן, בצדקה כז – "שפיאזן לבין האומות" – לא תפצים בני עז... עד כמה השיעור ("ויפל איז א שיעור") שבו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה יהי זקוק לענין של צדקה?... בן מלך – צדק להיות סמוך על שולחן אביו המלך!... (משיחת ש"ב פ' במדבר, ש"ב חג ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

מכיון שכאן א' מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם!), שפרשו "בעל היכולת והכחות כולם" (ש"י"ע א"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הגבה על מצייאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו ונפטר כאשר אמרת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לישון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומנך ושרותיהם מניקתין", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר ג'..." – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

אין צורך לרוץ...

ויה"ד שמהלכה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובבתי-מדרשות באופן ד'הוי ריץ למצורו" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד.
 ויתורה מזה – שאין צורך לרוץ אפילו בדרך קצרה, כיין שמושיח צדקנו בא תיכף ומיד לבית-הכנסת ובית-המדרש זה, בית תורה תפלה ומעשים טובים של כל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (שהרי "קדושה לא זהה ממנומה"), אלופו של חדר, אשר, על יד נעשה ההמשכה והמלוי דאלופו של עולם ב"גולה", שיעיז נעשה מ"גולה" "גאולה".
 (משיחת ש"ב פ' במדבר, ב' סיון ה'תש"ג – בלתי מוגה)

השכלים והדעות שוות ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חברי"ו⁴¹, יש כאלו שיתפעלו יותר מביאר בגולה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאר בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחות לפי עינינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את תוכן ונקודת הענין, באופן השיך לכאן"א מישראל, גם למי שרוצה ללמד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" – כדברי הלל⁴² (כמענה לכרי שאמר לו "צירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה שאני עומד על רגל אחת"); "דעל"ו³⁷ סני לחבר לא תגעביד ("ואהבת לךך כמוך") זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא⁴¹].
 ועוד ועיקר – ש"איש את רעותו יעזור", לעורך איש את רעותו (ואשה את רעותה) לחוסיק ביום שאת וביתך עוז בכל עניי אהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובמקומות אלו, אשר מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביים השבת – יעשו זאת בימי החול, ב"ח" סיון וכ"ו"ב (באופן המתור (כ"ו).

ו ברדאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

ח"ד"ו דוקא – פסוק שיתנוח ח"י"ע היחוד והאחדות.

(37) שבת לא א.

(38) ח"ל דלות פ"י ה"א, ויהא ח"ל אב"ל רפ"י.

(39) ל חמב"ס בתקומתו לספ"י ח"י.

(40) פ"ק לב, ויהא שמי"צ לח"י"צ מנת אהבת ישראל, ויהא קונטרס אהבת ישראל, ויש"ו.

(41) לישון אר"י"ו בתקומתו לספ"י חתי.

(42) לחסיד שיהלכה ביה"ה (ועאפ"ל ח"ל עצמם) . . . מפני חוחין וקלובין ויח, וישותן דביהן חוברי י"ש ולא עוד אלא שמקיימין דבר' ב"ש לביה"ה" (מיוברן יג' ב) – תכלית השלימות ד'יהונו כבר זה ליה" (גם בנותג לדברי תורת תורת אמת).

מתחיל כבר ענין האחדות ד"ח" סיון (כ"ל ס"ד) – יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישראל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובקצינו ג' בניינו ובבנותינו"³⁴, "שבת אחים גם יחד", לחתועדות רעים, עד לבסעודה כפשוטו³⁵ ("צדלה לגימה שמקדבת") – אנשים לחדו ונשים לחדו (כמובן וגם פשוט), שבה דברו דברו-תורה בכלל, ובמיוחד – בעניי אהבת ישראל ואחדות ישראל³⁶,

– החל מהמפורש בתב"ב: "אהבת לךך כמוך", וכן בתושב"פ: "דבי עקובא אומר זה כלל גול בתורה", ויתורה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא"³⁷, וכן פוטי חדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם³⁸, ספר "הלכות הלכות תורה"³⁹, הלכה למעשה, עד לבניאר רבינו הקון בספר התניאל, ועד"ז מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כל"כ מנדלי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל –

כולל – החדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סגבת הגלות, ובדרך ממלא מתבטל גם (המטוב) הגלות.

וְלַהַתְנוּיָהּ: בְּנוּנוּ לַתּוֹכֵן חֲדָבִים אֲדוּת אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וְאֲחָדוּת יִשְׂרָאֵל – הַרִי "אֵין כֹּל

(34) ל' חתוב – בא ג' ט.

(35) לחסיד בספיעדות שבת שכלעצמנו מדרגות אהדותם של ישראל – שים עם האיך, אשר, בימי החול פוטרין "דמא", אמת שבת עקיז וזאינו משח"י, ולכן, יקולים חכ"ל לאבול משולחו ושעודות (רושמי דמא רפ"י, ומב"ס ח"ל משער רפ"י³⁶).

(36) שורר א"י"ש שבבל עיני חתורה מחדש עיני האחדות – "יורה אהת" שיתבה מ"ח אר"י ל"יג אוד באר"י – מ"מ, מחדש חובר ביותי בענינים שותבים הוי"ע האחדות עיז"י כל חסיד בתורה כל בארץ קודיב מ"י (מנחות בסופה), לחסיד גם מסופר הוה (ח"ק 16) שהפעולה ד'יודית מוסים (הכולל כל חסידים) היתה ע"י אמירת תורת על הפסוק "שבת אחים גם

באים אל הקב"ה ואומרים לו: הותכן...

... ע"פ האמור לעיל, מובן, מה שבסיסים מסכת סוטה מדובר בארזכה אודות מלך הירידה שבזמן הגלות, עד למעמד ומצב ש"על מה יש לנו להשען – על איני שבשמים!" ומאחר שישנו פס"ד בתורה – "על מה יש לנו להשען על אבני שבשמים" – באים אל הקב"ה ואומרים לו: היתכן, עד כמה השיעור להתגיגע בגלות (זויפל איז א שיעור צו מאטערן זיך אין גלות?)?

וכאשר בא היצ"ד (הקב"ד) דער קלוגניקער¹), וטוען: באיזה כח הולך אתה לתבוע ולדרוש בתוקף אצל הקב"ה? – אומרים לו: כד ציוותה **התורה**! ובפס"ט שישנה מצות עשה בתורה שהאדם צריך לבקש את כל צרכיו מאת הקב"ה, ועאכ"כ כאשר מדובר אודות הצורך הכי גדול – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפס"ט לאחרי שהקב"ה התחיל במצוה זו – "בהציאך את העם ממצרים", אזי "אומרים לו גמור" – "תעבדון את האלקים על חמר הזה", נתינת וקבלת התורה, יחוד הקב"ה עם כס"ג, עד לתכלית השלימות שבוה – בגאולה העתידה.

(משיחת י"ל טרב חג השמעות ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

אין תירוע על זה!...

כאשר רואים בפועל שיעורכי רצונו מצלחיהם בדם, משיא"כ אצל בי"ג, עושי רצונו, המצב הוא כו', ובפס"ט בזמן הגלות, עד לחושך כפול ומכופל דעקבות משיחא, "החושך יכסה ארץ ויערפל לאומים" – יש להרעיש על כך בכל התוקף, כמו ששאל משה רבינו היתכן ש"צדק רוע לו רשע וטוב לו", וכן שאל דימי, "מדוע דרד רשעים צלחה", וכמו כן שאלו כל הצדיקים בדרורם של אח"כ, כמו באבנוס החלחות והקנות וכו', **ואין תירוע על זה!...**

בנוגע לערב – בודאי שאין לחרוה אחר מדותיו של הקב"ה, אבל, בנוגע לעתיד – יש לבקש לצעוק ולתבוע "עד מתי"...

ועד"ו בנוגע לכללות ענין הגלות, אשר, גם כאשר מכריזים ש"לא מרצונו גלינו כו' ולא בכוחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו ית', הגלנו כו", הרי, בודאי שאין פירוש הדברים שהגלות הוא מצב נעים... עצם העובדה שבנו יחיד של מלך המלכים הקב"ה גלה מעל שולחן אביו המלך, דבר הכי מר הוא: ומכיון שכן, יש לצעוק ולתבוע "עד מתי"... ובפס"ט לאור הכרזת רבתינו נשיאנו "עמדו **הכן כולכם**", מכיון שלא נשאר כי אם "לצאתה את הכפותים", ותיכף מיד הולכים לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת יום ב' דצח השבועות ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

בדרכי נעים ובדרכי שלום (י"דכי שבת²), ובה גופא – כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מידת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מידת הגבורה (יום שני), וכי"ב בכל ששת ימי השבוע, עד ליום השבת עצמו, ובפס"ט בזמן "דריצוה דרעוין" שבו – שאז יתאחדו כל המתאספים והמתעוררים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד"³,

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת . . הוא בכל מיניה ומיניה לפי זמן הימים והלילות שלה", ובמילא, התעוררותו שתיקיימו בכל מקום ומקום ובזמן דמנחת שבת לא יהיו **למטה בכדור הארץ** באותה שעה ממש – הרי מכיון ש"ע"ר רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מחד המקום והזמן"⁴, נמצא, שכל המתעוררים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ח. ועוד נקודה בנוגע להכנות המעשיות – בקשר להוצאה הכספית:

פעולות אלו, ככל הפעולות, כרוכות בהוצאה כספית. וידיע השאלה [כפי שרוגלים להשתמש – ע"ד הצוחת – בלשון חז"ל⁵] "כסף מנול"⁶...

הנה, לכל לראש ישנו המענה ד"תורת אמת" שהענין ד"כסף" ללמד מוסק בתורה, כלומר, שישנה נתינת כח **דתורה** בכל הקשור לצורך ד"כסף" זה⁵⁰, ובמילא, בודאי ימצא

תורת חיים (לאהרןאש"ד) שמות שמט"ב ואילן.

49) ריש מ"ס קידושין. – ולחוד שיצ"ד חזמו ח"י בנוגע להקשר שאין שייך בו כל תואר ולא מחר ומ' לכל' ולכן התמי "כיס" מנול" – ולחודי (ע"ד חגלה) מומפים ח"ל אשתו פ"א ח"ל ונ"כ, (מתחלקים על חומבים בזה

50) לחודי מספור חז"ל (שע"ר פ"ג, ג ועוד) אודות פעולת רש"י – "בקה בקנה מלא דודי חתב החחילה מושבת דודי חז"ל, ובש"ן המתוב ריש פישתנו: "אם בחוקתי תלכ (שמתו

43) דאה לק"ש ח"י"ב ע" 623 חל"ע 2.

44) שיער י"ב. ג. דאה תניא פ"ל"ט. ת"א י"פ ו"א. לק"ת אחר כ"ד. ובלי"מ.

45) דאה רמב"ם הל' שבת פ"ד ח"ה. שילע אה"ה" שם"י ס"ב.

46) ח"ה"א רה, ס"ע"א. ח"א ע"ר. ריש ע"ב.

47) לק"ת י"פ נגבים. ודאה לק"ת ח"ד ע" 141 ואילן.

48) שילע אה"ה" ח"ה"ל השבמת תבוקר ס"א ס"ח. ודאה

לתבוע בילאת המשיח באופן של "חוצפה"

והנה בעניינים שבסוף מסכת סוטה . י"ל, בנוגע לענין אחד מהם, שמוכן גם בפשוטו שהכוונה בו הוא לטוב הנראה והנלמה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ובפרט שנמצאים אנו בסוף סופן של עקבות משיחא) חוצפה יסגי":

כמובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וזוהי לכל הדעות, ולכן צריך יהיה להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביימא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"):

ולכן עליי לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מחתיא,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א, היינו שזו ענין המוכן בפשוטו הן לספרדים והן לאשכנזים), שזו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמת דוד עבד מחרה תצמיח" – יהי במחרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכתף עין, או אפילו לחלק מזה, עליי לתבוע ובכחי לדדוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יהי בעגלא דידן ממש, עד – במחרה בימינו ממש,

ולא זו ("בימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבידתי", שה"עבידתי" האמיתי של כל רגע שבעקבותא דמשיחא הוא –
 להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלמה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותוד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר.

עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבועים אומות, שעסקים יהי "לדעת את ה' בלבד", ושהיא אלקי ישראל, "מליך ישראל וגואל",

בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקוני.

(משיחת ערב זג השבועות ה'תשע"ו – בכלתי חזונה)

ובפרט – שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דודד מלכא משיחא"^{54a},

ואן, בנא יום השבת הבעל"ט – תתקיים "התועלות גדולה" דכל בל"י ממש, "קהל גדול ישבו הנה"⁵⁵,

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁵⁶, ו"משה ואהרן עמהם"⁵⁷, ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לליק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהרי צדיקים (ועד ל"צעמד כולם צדיקים⁵⁸) קמים לתחי' מיד⁵⁹,

ו"ראש המדברים" בהתועלות זו יהי – משיח צדקני, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו')⁶⁰ – "תורה חדשה מאתי תצאו"⁶¹, פנימיות התורה, ובאופן של ראיה⁶²,

ואז יהי גם מנין בו"י – התוכן דפ' במדב – בהכלית השלמות, "מנין המעיר"⁶³, ע"י משיח צדקני, "גואל ראשון הוא גואל אחרו"⁶⁴,

בעגלא דידן ממש.

(57) ראה יומא ב. תול"ת אחר – פסחים קיד, סג"ב.
 (58) ישע"י סי. כג. וראה סנהדרין רפ"א. תמ"ב רח' תשובה פ"ג ה"ח.
 (59) ראה יח"א קמ"א. א.
 (60) תמ"ב"ם שם ספ"ט: לקי"ת פ. ע. ז. א. ובל"מ.
 (61) ויקי"ת פ"א"ג.
 (62) לקי"ת שם. שיער האמהה פ"ב. ועוד. ומקו"ז זה – בלימוד הזה, יח"בוא דיל"ג, שהלשון הדגול הוא לא בבגמרא שדגול (מש"א"כ במקומות מתי מספר ממש) – "ז"א שמעי' (אל"א) ז"א חז"ל, תובים של ראי' . . . 1.
 (63) ראה תנומתא תשא ט. במדב"ר פ"ב. יא. וש"י. דז"א ריב"ג. א.
 (64) ראה שמיר" פ"ב. ד. יח"א רנ"ג. א. וראה לקי"ת ח"יא ע. 8 ואילן. וש"י.

מספיק כסף עבור פעולות אלו בכל מקום ומקום – במקום זה עצמו,

ומעלה יתירה בזה – כדויעו⁵ שכל עניני קדושה אינם באופן של "זנים" ("אשר נאכל במצרים חם"⁵²), שכ"ן הנתנה ממנו מורה שהענין נוגע לו כו', עד שמתחף בדב גם בממונו, ובמילא, עוסק בזה בתר חיות כו'.

אמנם, אם ישנו מקום שיכול להיות איהו גרעון, ח"ו, בפעולות אלו בגלל ההוצאה הכספית שבדב – אזי, לאחר גמר הפעולה (והחשבון), יודעו למקום מרכזי מהו הסכום שרדש לאהן ההתועלות והמסיבה כו', ומכל המקומות המרכזיים יודעו לכאן, ובלו נדר, ישלחו מבאן עבר ההוצאות שבדב, מתוך שמחה וטוב לבב.

ג. ויהי"ר שבקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיחילול לעיסוק בדב בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכ"ן השייך לפעולה של אהבת ישראל ואהדות ישראל⁵³ – ביטול תגלות,

ובפשוטו – שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקני,

עלמם בתורה – פירש"י, ואת מפורזי פ' ונתתי גשמים בתו"ם – כל הברכות וקידים שגשמים שפשוטו, ואז זה ענין תושבתי צ"מ לקב"ל, "שכ"ן" כי אם, לצדד הכפרה עצמה – דבשיי הממ"ב"ם (תל' תשובת ריפ"ט): "ובמיתו בתורה אדם נעשה אהתי כי, שפיע לנו כל חטבות המחזקות את דינו ללשית חתרת, כגון שובג וישלום וריבוי ספי וזרב, כד . . . (ש"א"כ מתינו ללמוד בתוכמה ולעשות התעורר".
 (51) ראה יח"א קמ"א. א. וראה לקי"ת ח"יא ע. 81 וש"י.
 (52) בתלולות יא. ה. שיי"ע איל"ח תל' תענית סו"ת תקנא.
 (53) ראה תענית ת. ב. וראה איל"ח תל' תענית סו"ת תקנא.
 (54) סידור האו"ה"ל כונת חבילה ממש. פרע"ח שיער חשבת ספ"ד.
 (55) דימ"י לא"ז.
 (56) ישעיהו כו, יט.